

Sygn. akt V CZ 50/19

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku P. P.

przy uczestnictwie R. S. i J. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 8 listopada 2019 r.,

wniosku o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2019 r.,
sygn. akt V CZ 50/19 w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2019 r. Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie uczestników na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 marca 2019 r., uchylające - w wyniku apelacji wniesionej przez wnioskodawcę - orzeczenie Sądu Rejonowego w D. Sąd drugiej instancji przyjął, że żądanie zgłoszone przez wnioskodawcę podlega rozpoznaniu w trybie procesu, a ze względu na wartość przedmiotu sprawy - przez sąd okręgowy jako sąd pierwszej instancji, zatem - to stwierdziwszy - Sąd Rejonowy powinien przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. jako właściwemu do rozpoznania we właściwym trybie. W konsekwencji Sąd Okręgowy - uchylwszy zaskarżone postanowienie - temu

właśnie Sądowi przekazał sprawę, a w istocie przejął ją do rozpoznania w trybie procesu.

Odrzucając zażalenie, Sąd Najwyższy - najogólniej rzecz ujmując - stwierdził, że na wyrok sądu drugiej instancji uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę - na podstawie przepisów regulujących właściwość rzeczową - do rozpoznania sądowi wyższego rzędu, zażalenie przewidziane w 394¹ § 1¹ k.p.c. nie przysługuje.

W dniu 9 października 2019 r. wnioskodawca wniósł o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego „poprzez pozostawienie Sądowi Okręgowemu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 108 § 2 k.p.c., stosowanym odpowiednio na podstawie art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 k.p.c., Sąd Najwyższy - po rozpoznaniu zażalenia - uchylając zaskarżone orzeczenie i przekazując sprawę do rozpoznania lub ponownego rozpoznania, „pozostawia” sądowi właściwemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego. Obowiązek rozstrzygania przez sąd właściwy także o kosztach postępowania zażaleniowego wynika wprost z ustawy, zatem orzekanie o „pozostawieniu” lub „przekazaniu” rozstrzygnięcia w tym zakresie sądowi właściwemu nie jest konieczne (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1971 r., III PO 13/71, nie publ.; odmiennie, ale nietrafnie w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1994 r., III CZP 59/94, OSNCP 1994, nr 11, poz. 208). Dominującej w orzecznictwie praktyki polegającej na „pozostawianiu” lub „przekazywaniu” w podobnych wypadkach rozstrzygania o kosztach postępowań incydentalnych w orzeczeniu kończącym sprawę kwestionować oczywiście nie można, jednak wynika ona nie z procesowego nakazu, lecz z obyczaju sądowego oraz z potrzeby wzmocnienia i podkreślenia wynikającego z ustawy obowiązku sądu *meriti*.

Z tych względów, skoro orzeczenie o obowiązku sądu, który wynika z ustawy, jest zbędne (art. 108 § 1 i 2 w związku z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 k.p.c.),

wniosek o uzupełnienie postanowienia niezawierającego wytykanej luki oddalono (art. 351 § 1 w związku z art. 398²¹ i 391 §1 k.p.c.).

jw